

Hồi thứ hai mươi ba Chiếc Kiệu Đầm Háu

Phong Trần Cuồng Khách tỏ vẻ kinh ngạc, ý chừng như trả lời ấy rất bất ngờ và cũng rất khó hiểu.

Nhưng, ngay lúc ấy bỗng có một tiếng quát to xé không gian vọng đến. Hai người ngược mắt nhìn bỗng thấy Thiên Âm Lão Nhân và Người Mặt Bạc tức Hận Thế Ma Nhân bỗng dang ra xa.

Thiên Âm Lão Nhân tái nhợt hẳn sắc mặt, thân người lão đảo rồi té ngổ trên đất, không đứng lên được nữa.

Trái lại, Hận Thế Ma Nhân cũng bị hất bắn ra sau trên mười bước, ụa lên một tiếng to, máu trào ra miệng quay người bỏ chạy mất.

Thiên Âm Lão Nhân bỗng vùng đứng lên, quát to :

- Ông bạn già, khoan chạy đã...

Thế rồi, ông không kể chi đến mình đang bị thương nhún mình phóng đi, đuổi theo Hận Thế Ma Nhân vùng gây đánh thẳng tới.

Thiên Âm Lão Nhân lúc ấy đang bị trọng thương thử hỏi làm thế nào vùng gây đánh nhau được? Bởi thế, tay ông vừa vùng lên là máu tươi đã trào ra miệng, rồi ngã người té khụy xuống đất.

Lúc ấy, Hận Thế Ma Nhân đã lướt đi xa ngoài mấy mươi trượng.

Thích Đình Nhạn thấy thế liền lách mình lao tới, định đuổi theo Hận Thế Ma Nhân. Nhưng thân hình của Thích Đình Nhạn chưa kịp vọt lên thì đã bị một đạo chuông lực mạnh mẽ cuốn tới đè chàng trở lại.

Do đó, cả người chàng bị đẩy lui năm sáu bước. Chàng đưa mắt nhìn, trông thấy người đánh ra luồng chuông lực đó lại chính là cô gái áo trắng kia. Trên đôi môi của nàng vẫn giữ nguyên nụ cười khả ái và thơ ngây...

Trên mặt của Thích Đình Nhạn liền hiện lên một nụ cười lạnh lùng man rợ, rồi cất bước tiến thẳng đến cô gái áo trắng. Lúc đó Phong Trần Cuồng Khách đang bước đến nơi Thiên Âm Lão Nhân, thò vào áo lấy ra một viên thuốc cho ông ta uống, rồi lo việc chữa trị vết thương cho ông ta.

Thích Đình Nhạn đi đến trước mặt cô gái áo trắng cười lạnh lùng nói :

- Nội lực của cô nương thật làm cho ai thấy cũng phải khiếp phục. Nhưng nếu cô nương can dự đến việc riêng của tôi, thì...ha ha... Thích Đình Nhạn tôi muốn lãnh giáo với cô nương vài thế võ tuyệt học !

Sắc mặt của cô gái áo trắng thoáng hiện vẻ kinh ngạc, nói :

- Anh muốn đánh nhau với tôi?

- Đúng như vậy !

- Anh...đánh không lại tôi đâu !

Nghe thế, Thích Đình Nhạn hết sức giận dữ liền găng giọng quát :

- Cô chỉ có tài nói ba láp, xem chương đây !

Dứt lời, chàng bèn vung chương quét ra nghe một tiếng vút !

Nhưng chương lực của Thích Đình Nhạn vừa mới quét ra, cô gái áo trắng bỗng nhanh nhẹn lao người tránh đi, khiến luồng chương lực của chàng chỉ đánh vào khoảng không.

Thích Đình Nhạn thấy thế không khỏi giật mình, trước mặt chàng còn đâu hình bóng của cô gái áo trắng nữa? Trong khi đó, từ phía sau lưng chàng bỗng có tiếng cô ta vọng lại :

- Thích ca ca, tôi không phải đến đây để đánh nhau với anh đâu !

Mấy tiếng “ Thích ca ca” khiến Thích Đình Nhạn nghe qua không khỏi sửng sốt, nên biến sắc mặt, quay người lại quát :

- Không biết thẹn, ai là ca ca của cô đâu?

Cô gái áo trắng không hề lộ sắc giận dữ, cười nói :

- Tuổi anh lớn hơn tôi, cho nên tôi phải kêu anh bằng ca ca vậy...

Thái độ ngây thơ của nàng đã làm cho sắc mặt lạnh lùng tàn khốc của Thích Đình Nhạn biến hẳn. Chàng hỏi :

- Cô là ai thế?

- Tôi gọi là Hứa Trân. Còn anh có phải là Độc Nhãn Hắc Lang không?

- Đúng như thế !

Nàng nghe qua liền mỉm một nụ cười thật tươi. Nụ cười của nàng có một sức quyến rũ phi thường. Thấy thế, Thích Đình Nhạn không khỏi xúc cảm, buột miệng hỏi :

- Cô cười cái chi thế?

- Thế là tôi đã tìm gặp được anh rồi !

- Cô...tìm tôi? Tìm tôi để làm gì?

- Ai nấy đều đồn đãi rằng con người của anh rất khác lạ so với mọi người đàn ông thông thường...

- Có chi là khác lạ?

- Anh quả là khác hơn những người con trai thường. Song có điều là tôi không thể nói ra được. Diện mạo của anh đã khiến nhiều người phải ưa thích, nhất là anh che kín đi một con mắt, trông đầy man rợ, nhưng cũng anh tuấn phi thường.

Nói dứt lời, nàng lại cười tươi vui vẻ.

Trên khuôn mặt đen sạm gần như bóng láng của Thích Đình Nhạn bỗng cảm thấy có một luồng hơi nóng thoáng qua. Trong đời chàng, từ trước đến nay không hề được một cô gái nào khen tặng như vậy. Bởi thế, chàng nhất thời cảm thấy luống

cuốn, không nói chi nên lời.

Hứa Trân bỗng hỏi rằng :

- Anh có thích tôi không?

Câu hỏi ấy đã làm cho Thích Đình Nhạn giật nảy mình. Cũng với câu hỏi ấy, có thể thấy cô ta là một người con gái hoàn toàn thơ ngây trong sạch, chưa biết chi là e thẹn kiêng dè cả.

Thích Đình Nhạn lại hiện lên nụ cười lạnh lùng và tàn khốc, nói :

- Tại sao tôi phải thích cô?

- Bởi vì tôi vừa trông thấy anh thì đã mến thích anh lắm, nên tôi cho rằng anh cũng sẽ mến thích tôi như vậy.

- Không, tôi không hề thích cô.

Hứa Trân nghe thế, nụ cười trên đôi môi bỗng tắt hẳn, nét u sầu liền thoáng hiện lên đôi má hây hây, đôi mắt ngấn lệ lóng lánh...

Thích Đình Nhạn trông thấy thế cũng không khỏi đau lòng. Chàng cảm thấy rằng trong đời sống của chàng lần thứ nhất chàng thấy yêu một người con gái, nhưng chàng không nhẫn tâm chiếm hữu nàng.

Vì nàng quá ư thuần khiết. Chàng không nhẫn tâm bôi những vết lem lên một tâm hồn trong trắng như tờ giấy của nàng. Đây chính vì sự thuần khiết của nàng đã làm sống mạnh lương tri trong người của Thích Đình Nhạn. Chàng không nhẫn tâm trêu cợt nàng như trêu cợt bao nhiêu cô gái khác.

Hứa Trân buồn bã nói :

- Tại sao anh không thích tôi? Có phải vì tôi không đẹp...?

- Không, cô đẹp lắm.

- Như thế, anh đã có người yêu rồi?

- Cũng không phải !

- Vậy nguyên nhân nào khiến anh không thích tôi?

Thích Đình Nhạn nghiêng chột đôi hàm răng, nói :

- Vì tôi không nhẫn tâm trêu cợt cô !

- Trêu cợt? Như vậy là anh sợ mai sau sẽ có ngày anh không thích tôi nữa?

- Đúng như thế !

- Vậy, anh ít nhiều cũng có phần thích tôi chứ?

- Tôi không phủ nhận điều đó.

Hứa Trân bỗng tươi cười trở lại, nói :

- Thích ca ca, như vậy thì anh cứ tỏ ra mến thích tôi đi. Nếu mai sau, anh vì lý do gì không còn mến thích tôi nữa, tôi cũng không hề phiền trách anh.

Thích Đình Nhạn nghe qua chỉ đứng sững sờ ngơ ngác.

Giữa lúc ấy, Hứa Trân bỗng bước đến ngã vào lòng chàng.

Thích Đình Nhận không dần được cơn xúc động trong lòng, nên đã quàng tay ôm chặt lấy nàng. Sau đó, chàng lại có những cử chỉ thô lỗ, man rợ...

Nhưng có những cô gái lại ưa thích những cử chỉ ấy !

Chàng cúi xuống hôn nàng. Đây là một cái hôn chân thành trong tình cảm. Đây là lần thứ nhất chàng chân tình gửi trọn tình cảm của mình cho một cô gái hoàn toàn trong sạch.

Chàng rất quý báu cái hôn ấy, cũng như quý báu tình yêu đầu tiên trong đời chàng hôm nay.

Bốn làn môi nóng hổi, cũng như hai tâm hồn trong sạch, đã hoàn toàn dính chặt lấy nhau. Tình yêu đã đến với tâm hồn hai người.

Bỗng nhiên, Thích Đình Nhận xô nhẹ Hứa Trân ra. Vì một ý nghĩ bỗng thoáng hiện trong óc chàng. Chàng ngờ rằng cái tên “Hứa Trân” của nàng không phải đúng sự thật, cũng như thái độ thơ ngây trong trắng của nàng rất có thể là giả tạo.

Hứa Trân bị Thích Đình Nhận xô ra, nên vụt thối lui ba bốn bước dài, nàng đưa mắt kinh ngạc nhìn thẳng vào Thích Đình Nhận, sắc mặt hoàn toàn ngơ ngác.

Nàng đưa tay sờ nhẹ lên đôi vành môi anh đào của mình, dường như trên đôi môi của nàng còn lưu lại mùi thơm của cái hôn vừa rồi.

Trước cử chỉ đó, nàng lại có vẻ càng xinh đẹp, càng quyến rũ hơn.

Thích Đình Nhận bỗng cảm thấy ái ngại trước cử chỉ của mình. Chàng tự cho rằng mình quá đa nghi. Hứa Trân trước mặt chàng, không phải là một cô gái thơ ngây khả ái hay sao?

Chàng tỏ vẻ hối tiếc nói :

- Hứa cô nương, hãy tha thứ cho tôi...

- Thích ca ca, em rất thương mến anh !

Nàng đã hiểu lầm ý của Thích Đình Nhận muốn nói. Thích Đình Nhận cất tiếng than dài, nói :

- Hứa cô nương, cô hãy đi đi !

- Anh...không còn thích tôi nữa?

- Không. Tôi rất mến thích cô, song chẳng qua tôi còn đang bận việc phải làm. Hứa cô nương, tôi cũng sẽ như cô, biết quý báu mối tình đầu của tôi. Nhưng giờ đây, chúng ta nên tạm chia tay trước đã.

Đôi mắt nàng đỏ hoe, nói :

- Không, Thích ca ca, tôi...sẽ đi theo mãi bên anh. Tôi lúc nào cũng ngoan ngoãn không để cho anh tức giận. Anh có bằng lòng không?

Nhìn thái độ như tha thiết khẩn cầu của nàng, Thích Đình Nhận không làm sao cự tuyệt được. Chàng chỉ còn phải gạt đầu, mặc nhiên chấp nhận ý muốn của nàng thôi.

Nàng liền chuyển buồn thành vui, nói :

- Thích ca ca, anh thiệt là tốt !

Thích Đình Nhận không nói chi, chàng quay mặt ngó lại, thấy Phong Trần Cuồng Khách đã chữa xong thương tích cho Thiên Âm Lão Nhân, và Thiên Âm Lão Nhân đang từ từ đứng dậy.

Sắc mặt của Thiên Âm Lão Nhân vẫn còn thoáng hiện nét sợ hãi và bức dọc. Ông ta xoay đôi tròn mắt một lượt, nói :

- Xem ra chẳng mấy tháng nữa, võ lâm tất sẽ xảy ra một vụ lưu huyết khủng khiếp.

Phong Trần Cuồng Khách nói :

- Người Mặt Bạc vừa rồi có phải là Hận Thế Ma Nhân không?

- Đúng thế ! Võ Lâm Chi Thần quả là một người thần thông quảng đại, có thể tập hợp đến cả Hận Thế Ma Nhân.

Thích Đình Nhận buột miệng nói :

- Nhị vị tiên bối đều cho rằng Hội trưởng Ngân Diện Hội đúng là Võ Lâm Chi Thần sao?

- Ngoài ông ấy ra, chắc chắn không còn người thứ hai nữa?

Thích Đình Nhận như sực nhớ ra điều gì, nói :

- Lão tiên bối, như vậy không đúng đâu...

Thiên Âm Lão Nhân và Phong Trần Cuồng Khách đều đưa đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mặt của Thích Đình Nhận đồng thanh hỏi :

- Không đúng chỗ nào?

- Sự thật có thể vượt ra ngoài những bí mật về các quân cờ bằng hồng ngọc này nữa.

- Tại sao thế?

Tia mắt của Thích Đình Nhận nhìn thẳng vào mặt của Phong Trần Cuồng Khách hỏi rằng :

- Lão tiên bối có thể nhớ chắc chắn rằng thuở ấy Võ Lâm Chi Thần trao cho ông đúng là mười sáu quân cờ bên đỏ không?

- Ta dám quả quyết là mười sáu quân tất cả !

- Nếu thế, mấu chốt của vấn đề là ở đó. Nếu Hội trưởng Ngân Diện Hội là Võ Lâm Chi Thần thì ông ta hà tất phải huy động cả bao nhiêu người đi lo tìm kiếm để lấy lại những quân cờ bằng hồng ngọc đó?

- Người cho rằng...?

- Tôi cho rằng bộ cờ bằng hồng ngọc ấy không phải là thực sự của Võ Lâm Chi Thần. Chẳng qua ông ta có ý muốn nhờ tiên bối và Từ Mẫu Độc Phụ phát giác giúp ông ta những điều bí mật nằm trong những quân cờ đó mà thôi.

Phong Trần Cuồng Khách hạ giọng, nói :

- Sự phán đoán ấy cũng có lý. Nhưng Võ Lâm Chi Thần là người hiểu biết uyên bác, tất không cần nhờ đến sức của hai chúng tôi như vậy.

- Còn một sự phán đoán thứ hai nữa mà tôi đang cho là hữu lý ấy là Hội trưởng Ngân Diện Hội không phải Võ Lâm Chi Thần mà chính lại là một người khác...

- Có phải người muốn nói Lê Thái Hoa?

- Cũng có thể là cô ấy, nhưng cũng có thể không phải là cô ấy. Song, tôi nhận thấy rằng không phải cô ấy là hữu lý hơn. Đây là một đệ tam nhân. Và đệ tam nhân là ai, vẫn còn là một bài toán đồ khó giải.

Thiên Âm Lão Nhân lắc đầu nói :

- Sự phán đoán của người không hợp với thực tế. Vì nếu Hội trưởng Ngân Diện Hội không phải là Võ Lâm Chi Thần thì trường hợp gã Võ Lâm Chi Thần giả hiệu kia, làm sao giải thích cho được?

- Còn nếu trường hợp nghi cho Võ Lâm Chi Thần thì làm sao giải thích được việc tổ chức ấy đang muốn thu về những quân cờ bằng hồng ngọc?

Vấn đề này quả là vấn đề rất phức tạp. Sự việc trước mắt đã khiến cho mọi người không ai có thể phủ nhận rằng Hội trưởng Ngân Diện Hội chính là Võ Lâm Chi Thần. Song nếu thừa nhận như vậy thì phải hiểu là những quân cờ bằng hồng ngọc kia không phải là những vật của chính ông ta để lại.

Ngoài sự phán đoán đó, thực không còn cách chi để đi đến một khẳng định cụ thể.

Thiên Âm Lão Nhân trầm ngâm suy nghĩ một lúc, nói :

- Những quân cờ bằng hồng ngọc này rất có thể là một vấn đề không phải đơn giản như ý Thích thiếu hiệp đã nói. Những quân cờ ấy không phải là của Võ Lâm Chi Thần mà chính là của một người khác.

Phong Trần Cuồng Khách nói :

- Dù sao đi nữa, chúng ta cũng nhất định phải tìm hiểu cho rõ việc này !

Thiên Âm Lão Nhân gật đầu, nói :

- Đây là lẽ tất nhiên. Chẳng hay hiện giờ Thích thiếu hiệp còn có việc cần làm gấp hay không?

Thích Đình Nhạn suy nghĩ rồi nói :

- Tôi còn cần đi tìm Bang chủ Cô Lô Bang để báo thù !

Thiên Âm Lão Nhân nói :

- Nếu thế, chúng ta nên chia ta ra đi. Hẹn năm hôm sau sẽ gặp nhau lại tại Tập Hùng tửu lâu trong thành Khai Phong có được không?

Thế rồi bốn người cùng bước ra khỏi con đường mòn nhỏ.

Thiên Âm Lão Nhân nói :

- Thôi chúng ta hãy chia tay vậy...

Câu nói của Thiên Âm Lão Nhân chưa dứt, ông bỗng ngưng ngang lại, đưa đôi

mắt sáng quắc nhìn khắp chung quanh, khẽ quát rằng :

- Hãy lui mau...!

Tiếng “mau” vừa thốt ra khỏi miệng, ông đã vọt người bay lên nhắm cánh rừng phía trước mặt bay vút tới.

Qua cử chỉ ấy đã khiến cho mọi người có mặt đều không khỏi giật bắn người. Vì thái độ sợ hãi như thế của Thiên Âm Lão Nhân thực ra từ trước đến nay ông chưa hề có.

Bởi thế, Thích Đình Nhạn, Phong Trần Cuồng Khách, và Hứa Trân đều nhất loạt lao mình đuổi theo Thiên Âm Lão Nhân.

Đến nơi, mọi người trông thấy Thiên Âm Lão Nhân núp sau một gốc cây, đôi mắt không ngớt nhìn chòng chọc về phía trước.

Thích Đình Nhạn cũng đưa mắt ngó về phía ấy, thấy xa xa xó một chiếc kiệu màu đỏ do hai cô gái mặc áo xanh khiêng lướt nhanh tới như gió hốt.

Đôi chân của hai cô gái áo xanh ấy đi mau mắn không thua chi những bậc cao thủ trong giang hồ. Chỉ trong chớp mắt chiếc kiệu màu đỏ ấy đã tiến tới còn cách mọi người có năm trượng nữa.

Những bức màn chung quanh chiếc kiệu đều buông rũ nên không thấy rõ diện mục của người ngồi bên trong.

Chiếc kiệu màu đỏ ấy không hề ngừng lại. Số người khiêng kiệu vẫn nhắm về phía trước lướt nhanh tới...

Thiên Âm Lão Nhân đưa tay gạt mồ hôi, nói :

- Nguy hiểm quá !

Thích Đình Nhạn nói :

- Việc...việc chi đã xảy ra thế?

Thiên Âm Lão Nhân nhìn về phía Thích Đình Nhạn nói :

- Vậy ngươi không biết chiếc kiệu nhỏ màu đỏ ấy là gì hay sao?

- Thưa, đúng như vậy.

- Đấy chính là Huyết Kiệu đó !

- Huyết Kiệu ? Cái chi là Huyết Kiệu?

- Việc Huyết Kiệu xuất hiện trong chốn giang hồ chỉ là một việc vừa xảy ra cách đây mấy tháng thôi. Kẻ nào đã ngồi trong chiếc kiệu đó, đến nay thực chưa ai biết cả. Nhưng phàm những nhân vật giang hồ nếu gặp phải chiếc kiệu đó mà không trốn kịp thì chắc chắn không ai có thể thoát khỏi bị sát hại.

Vietkiem.com